

İNSANLARIN EN MERHAMETLİSİ İDİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Senedinâ ve mededinâ muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr...

Kâne'n-nebiyyü kemâ ruviye revâ enesün radiya'llahu anhu ennehû kân:

كَانَ أَرْحَمَ النَّاسِ بِالصَّبِيَّانِ وَالْعِيَالِ

(كر. عن أنس)

RE. 542/6 (*Kâne erhame'n-nâsi bi's-sıbyâni ve'l-ıyâli.*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Sözlerin en güzeli Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kelâmıdır; yolların en güzeli Rasûlüllah SAS

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Efendimiz'in sünnetidir, yoludur. Ümmetin fesada uğradığı zamanda Peygamber Efendimiz'in sünnetine sarılanlar, onu ihyâ edenler şehid sevapları alıp ahirette çok yüksek derecelere çıkacaklardır. Rabbimiz bizi o derecelere vâsıl olanlardan eylesin... Ümmet-i Muhammed'e umûmen rahmeylesin... Her türlü müşkül işlerimizi âsân eyleyip, dünya ve âhiretin saadetine, izzetine cümlemizi nâil eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek âdetleri, itiyatları, hareket tarzları, şemâili, sîreti hakkındaki rivayetleri; Hocamız Gümüşhaneli Hazretleri *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabının sonunda toplamış, o bölümü okumaya devam ediyoruz ve kitabın 542. sayfasına gelmiş bulunuyoruz.

Buradaki rivayetleri okuyup Rasûlüllah Efendimiz'in yaşam tarzını ve âdetlerini, sîretini, şemâilini öğrenmeye geçmeden, izaha geçmeden önce, başta Peygamber SAS Efendimiz'in ruhuna hediye olsun diye ve onun cümle pak âlinin ve mübarek ashabının, etbânının, kıyamete kadar kendisine en güzel tarzda ittiba eden mü'minîn ü mü'minâtın ruhlarına hediye olsun diye;

Hz. Adem Atamız'dan Peygamber Efendimiz'e kadar gelmiş geçmiş cümle enbiyâ ve mürselîninve cümle evliyâullahın ruhlarına hediye olsun diye ve hassaten Ümmet-i Muhammed'in Peygamber Efendimiz'den sonra mürşidleri, mürebbileri, vazifeli Peygamber Efendimiz'in vârisleri, ulemâ-i muhakkikîn, meşâyih-i vâsılîn, sâdât-ı turuk-u âliyyemizin

ve halifelerinin, müridlerinin ve muhiblerinin ruhlarına;

Hassaten okuduğumuz kitabı telif eylemiş olan Gümüşhaneli Hazretleri'nin ruhuna ve kendisinden feyiz aldığımız mübarek sevgili Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhuna hediye olsun diye;

Bu diyarları mallarını, canlarını ortaya koyup Allah'ın rızasını kazanmak için cihat ederekfethetmiş ve bize emanet ve hediye olarak bırakmış olan fatih ecdadımızın, Fatih Sultan Mehmed Han'ın mübarek ordusunun, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, bu beldeleri düşmanlara karşı tekrar tekrar müdafaa etmiş olan mübarek mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve hâssaten içinde bulunduğumuz, ibadet ettiğimiz şu camii yaptıran İskender Paşa'nın ve bu camii tekrar tekrar tamir ve tecdit ve tevsi eylemiş olanların kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları şâd olsun diye; etrafta medfun bulunan mü'minîn ü mü'minâtın ruhları şâd olsun diye;

Beldemizin medâr-ı iftihârı Yûşâ AS'ın ve sair enbiyânın, Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri'nin ve sair sahâbe-i kirâmın ve diğer evliyâullah ve sâlihîn ve sâlihâtın ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan ve yakından şu pazar günü, tatil günü gezmesini, keyfini Allah rızası için terk edip de Peygamber Efendimiz'in hadîsi şeriflerini öğrenmek, ibadet etmek üzere, sevap kazanmak niyetiyle şu camiye gelmiş

olan siz kardeşlerimizin âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin ruhları, yakınlarının ruhları şâd olsun,

kabirleri pürnûr olsun, makamları âlâ olsun, dereceleri yüksek olsun, içlerinde azap görenler varsa azapları def ü ref olsun, seyyiatları hasenâta tebdil olsun diye;

Biz yaşayan mü'minler de Rabbimiz'in rızasına uygun yaşayalım, gaflette olmayalım, cahillik etmeyelim, nefse, şeytana uymayalım, Rabbimiz'in rızası yolunda çalışalım, hayırlı, uzun ömürler sürelim, Ümmet-i Muhammed için faydalı işler yapalım, dünya ve âhiretin hayırlarına Rabbimiz'in lütf u keremiyle erelim diye, buyurun bir *Fâtiha*, üç *Ihlâs-ı Şerif* okuyalım, öyle başlayalım!

.....

a. Peygamber Efendimiz'in Ailesine Şefkati

Mukaddimedede metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'lEhâdîs* isimli hadis kitabının 542. sayfasındaki 6. hadis-i şeriftir.

İbn-i Asâkir Rh.A. kitabında kaydetmiş ki:¹

كَانَ أَرْحَمَ النَّاسِ بِالصَّبِيَّانِ وَالْعِيَالِ

(كر. عن أنس)

¹ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.IV, s.88; Ahmed ibn-i Hanbel, *Zühd*, c.I, s.23; Ebüşşeyh, *Ahlâku'n-Nebiy*, c.I, s.138, no:130; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.351, no:7356; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.155, no:18490; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.198, no:6820.

RE. 542/6 (*Kâne erhame'n-nâsi bi's-sıbyâni ve'l-ıyâli.*)

“Rasûlüllah SAS Efendimiz çocuklara ve aile efradına karşı insanların en merhametlisiydi.”

Birçok insan vardır, çocukları sever, çocuklar için hayır hasenât yapar, mektep yapar.

“—İşte şu ilkokulu filanca zengin yaptırdı, işte şu sıbyan mektebini falanca yaptırmış, şu camii çocuğumun hatırasına ben yaptım.”

Çocuk seven, çocuklar için *Çocuk Esirgeme Kurumu* kurulmuş, kim kurduysa... Evvelce Dârüşşafaka kurulmuş, “şefkat yuvası” demek yani, yetim yavrular orada yetişsin diye Osmanlı zamanında kurulmuş. İşte çeşit çeşit, çocuklara sevgiden ortaya çıkmış hayır eserleri var.

Hakikaten de çocukları seven, onların yetişmesi için kitap yazan, gayret gösteren kimseler, mübarek hanımlar var. Çocukları anaokullarına alıyorlar, orada İslâmî bir terbiyeyle yetiştirmeye gayret ediyorlar. İşte mücadele, mücadele...

“—Aman yer bulacağız hocam, aman şu binayı alalım.” diye bana gelirler. Allah razı olsun, çocukları müslümanca yetiştirmek için gayret sarf edenler var ve saire...

İnsanların merhametleri, zevkleri, incelikleri, kibarlıkları, sevgileri, şefkatleri farklı farklı, çeşit çeşit, derece derece...

“—İnsanların en merhametlisi kimdi?” Peygamber SAS Efendimiz.

“—Kimlere karşı?”

Çocuklara karşı ve aile fertlerine, kadınlara karşı en merhametlisiydi.

Peygamber SAS Efendimiz çocukları alır kucığına, severdi. Peygamber SAS Efendimiz Ümmet-i Muhammed'e çocuklar hakkında, kadınlar hakkında itidal, anlayış, sevgi tavsiye etmiştir. Onlara şefkatle muamele edilmesini Veda Hutbesi'nde sıkı sıkı Ümmet-i Muhammed'e tembih etmiştir.

“—Burada olanlar olmayanlara bildirsin, benim bu sözlerimi duyursun.” diye tavsiye eylemiştir.

b. Yetimlere Özel İlgi Gösterirdi

Peygamber SAS Efendimiz torunlarını kucığına alıp severdi, omuzuna alırdı, onların gönlünü hoş edecek şeyler söylerdi. Yolda karşılaştığı çocuklara iltifat ederdi, onlara, yetimlere hususî ihtimam gösterirdi:²

أَنَا وَكَافِلُ الْيَتِيمِ كَهَاتَيْنِ فِي الْجَنَّةِ

(م. حم. عن أبي هريرة د. حم. سهل بن سعد)

(*Ene ve kâfilü'l-yetîmi kehâteyni fi'l-cenneti.*)

“Yetim çocuklara bakan insanlar cennette benimle böyle olacak.” diye iki parmağını işaret etmişti. “Yan yana olacağız” demek, iki

² Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.362, no:4483; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.333, no:22871; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.217, no:332; Sehl ibn-i Sa'd RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.247, no:5296; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.375, no:8868; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.168, no:5997; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.242, no:15420.

parmağını işaret ederek söylemişti:

Hâsılı, Rasûlüllah SAS'in şahsiyeti nasıl eşsiz, emsalsiz, kâbına ulaşılmayacak yükseklikte bir müstesnâ zirve idi ise Rasûlüllah Efendimiz'in çocuklara karşı davranışı da öyleydi.

Hanımlara karşı davranışı da hele hele o asırda hiç kimsenin aklının almayacağı kadar inceydi. Çünkü bir şeyi değerlendirirken muhitiyle, çevresiyle değerlendirmek lazım... Yani asrı ile değerlendirmek lazım.

Bundan on asır evvel insanoğlu bir küçük eser ortaya koymuşsa, bir küçük cihaz yapabilmişse "aferin" demek lazım. Yirminci

Yüzyıl'da onu köşedeki dükkândaki adam da yapıyor. Ama o zaman önemliydi o, o eski devirde.

"—Aferin, bak şunu yapmış, aferin şu binayı yapmışlar ki altı asır, yedi asır durmuş. Aferin, şu köprüyü yapmışlar ki altı bataklık, üstünden bu kadar ağırlık geçiyor, hâlâ bir şey olmamış."

c. Peygamber Efendimiz ve Kadın Hakları

Bir olayı çevresi içinde değerlendirmek lâzım. Peygamber SAS Efendimiz'in çevresi ne?

Peygamber SAS Efendimiz ne kadar güzelse, ne kadar yüksekse, ne kadar kibarsa; çevresi de o kadar haşin, sert, kaba, korkunç, kötü...

Neden oradan peygamber çıkartmış Allah-u Teâlâ Hazretleri?

Oranın ihtiyacı en çok olduğundan... Oradaki insanlar çok zalim, çok gaddar olmuşlar; kız

çocuklarını toprağa gömmüşler diri diri, bağırtı bağırtı...

Kabileler birbirlerine hücum etmiş, birbirlerinin çoluklarını, karılarını yağmalamışlar, esir almışlar. Birbirlerinin mallarına tecavüz etmişler. Birbirlerinin canlarına, kanlarına okumuşlar.

Bir bedevî kadın bir şehre geldiği zaman malını almışlar, parasını vermemişler, almışlar, kaçırmışlar, eve kapatmışlar. Her türlü kötülük olan bir muhitte kadının kıymeti yok, kadının adı yok!

Öyle bir muhitte Peygamber SAS çıkıyor ve kadınlara öyle hukuk getiriyor ki öyle haklar bahşediyor ki; mirasta hak sahibi, mülkiyet sahibi, hak sahibi, hukuk sahibi ediyor, anlaşmalar yapma hakkı salâhiyeti kazandırıyor, nikâhın iki tarafın karşılıklı rızasıyla olan bir anlaşma olduğunu ortaya koyuyor.

“—Ben sattım bu kızı, sen al, ver parayı bana!”

Böyle şey yok!

Hâlâ Yirminci Yüzyıl’da kurtulamamış bazı toplumlar! Kızını satıyor adam; kızı da isterse gitmesin! Ya dayak yer ya öldürülür bir köşede; yapmak zorunda.

Ama kaç asır önce Peygamber Efendimiz;

“—Hayır! Nikâh karşılıklı bir anlaşmadır, rızası yoksa olmaz, rızası varsa olur!” demiş.

Kadına bir hak ayırttırmış, nikâhlanacak insan götürüp mehir

verecek kadına; “Al bu senin hakkındır.” diyecek. Kadın o malına kendisi sahip; ticaret yapabilir, mülkiyet hakkı var, kimse onun hakkına tecavüz edemez.

Daha daha ince, garip, şaşılacak şeyler söyleyeyim:

Kadın kendi çocuğunu emzirmek zorunda değil! Kendi doğurduğu yavrusunu emzirmek zorunda değil İslâm’a göre!

“—Niye?”

Kadının, çocukların, ailenin geçimi erkeğin görevi olduğu için, kadına; “Sen bu çocuğa bak!” diyemiyor erkek. O kendisi bakacak.

“—Nasıl bakacak?”

“—Sütanne bulsun, gitsin başkasını bulsun çocuğuna...”

“—Çocuk kendisinin değil mi?”

“—Kendisinin...”

Ötekisi dünyaya getirmiş, dokuz ay karnında taşımış, nice zahmetler çekmiş, midesi bulanmış, başı dönmüş, vücudu şişmiş, çeşit çeşit problemler geçirmiş... Kimisi doğururken şehid oluyor, hayatını kaybediyor, sakat kalıyor filan... O kadar muhataradan sonra;

“—Hadi bakalım sen geçimini sağla, gıdasını sağla” diye kocaya vermiş hakkı. Yani duyulmuş şeyler değil!

Biliyor musunuz; son asra kadar Avrupa’da kadının mülkiyet hakkı yoktu. Mülkiyet hakkı yok, kadın mülk sahibi olamaz!

Kadın kim? Şeytanın esiri, şeytanın aleti...
Kadının kıymeti yok!

“—Peki, senin anan kadın değil miydi be adam?”

Utanmadan böyle düşünüyorsun. Yani ne biçim şey... İslâm anaya öyle bir izzet, itibar vermiş ki:³

الْجَنَّةُ تَحْتَ أَقْدَامِ الْأُمَّهَاتِ

(القضاعى خط. فى الجامع عن أنس)

(*El-cennetü tahte akdâmi'l-ümmehât*) “Cennet anaların ayakları altındadır.” buyurmuş,

Ayağına kapan, hürmet et, izzet et anana, elinden geldiğince itibar eyle. Hatta anası babası, ikisi aynı anda çocuğu çağırırlar;

“—Oğlum gel!” deseler, hangisine gidecek? Anasına gidecek. Önce anasına gidecek. “—Hani ailenin reisi babaydı?”

Ailenin reisi babaydı ama ananın müstesnâ bir mevkii var, çok kıymeti var.

Çocuklara da öyle... Çocuklara Peygamber Efendimiz'in sevgisi, şakası, latifesi, onlara takılması, onların seviyesine inip onların dünyasından onlara sözler söylemesi dillere

³ Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.102, no:119; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.116, no:2611; Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ'*, c.III, s.1091, no:1911; Ebü's-Şeyh, *Tabakâtü'l-Muhaddisîn*, c.IV, s.19, no:1034; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.348; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.461, no:45439; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.80, no:11476

destandı.

Peygamber Efendimiz eşine rastlanılmayan bir insandı! Tarihinin içinde, çevresinde, bir denizin içinde kocaman inci, emsalsiz bir inci tanesi gibiydi Peygamber Efendimiz. Elmas parçası gibiydi!

Onun ahlâkını, o geldikten, onun sözleri ortaya konulduktan, sünneti belli olduktan, aradan on dört asır geçtikten sonra hâlâ insanlar anlayamıyorlar, hâlâ o seviyeye gelmiş değiller!

Şimdi Avrupa kadına hürriyet mi veriyor? Hayır! Bizim rahmetli Ârif Nihat Asya, meşhur şair, diyor ki: “—Ne yalan söyleyelim?”

İğnelemek, hicvetmek için söylüyor.

“—Ne yalan söyleyelim? Kadını kafesin arkasından sokakta kafeslemek için çıkarttık!” diyor.

Yani erkeklerin kötü niyetlerini ortaya koymak için hiciv yollu söylüyor kitapta:

“—Ne yalan söyleyelim? Kadını kafesin arkasından çıkarttık ama sokakta kafeslemek için.”

Bir kadın sokakta kafesleniyorsa, sokakta namusu ayaklar altına alınıyorsa o kadın izzetli bir kadın mıdır, sen itibar eder misin öyle bir kadına? Bir kadın yerine, hanımefendi yerine koyar mısın öyle bir kadını?

Koymazsın!

Demek ki kadını Avrupa yükseltmiyor! Şu anda da yükseltmiyor! Mademki kadın bir reklam

vasıtasıdır, mademki kadın bir arzuların tatmini vasıtasıdır, mademki kadın bir eğlence

vasıtasıdır... O zaman kadının kıymetini hâlâ ne Avrupa, ne Amerika, ne başka bir diyar öğrenebilmiş değil!

Kadının kıymetini İslâm ortaya koymuş! Onlar ne anlarlar kadının kıymetinden! Onun için bu gerçekleri herkesin bilmesi lazım.

Voltaire, Fransızların meşhur filozofu, papazlara bir çatmış;

“—Sizi yalancılar sizi! Siz her şeyi ters göstermişsiniz, İslâm’ı Fransızlara ters anlatmışsınız.” diyor, papazlara çatıyor.

Sonra da diyor ki:

“—Ey Muhammed, sana hayranım!”

Voltaire; şu filozof, okuduğunuz adam, yani adı meşhur...

“—Sana hayranım, sen kaç asır önce kadınlara ne haklar bahşetmişsin!” diyor. Voltaire bunları söylüyor, Fransızların büyük filozofu...

Bizden bir zıpır profesör, dinsiz profesör çıkmış, o da diyor ki:

“—İslâm kadın haklarına hiçbir şey getirmemiştir.”

Sus! Edepsiz! Alçak! Yalancı!

Elin gâvuru, elin hristiyanı, bîtaraf ölçülerle incelediği zaman İslâm’ın güzelliğini anlıyor, sen dangalak, sen hiçbir şey anlayamamışsın! Hiçbir şey anlayamamışsın!

Bir mukayese kabiliyetin yok mu senin?

Yirminci Yüzyıl'a kadar Avrupalı kadına mülkiyet hakkı verilmemiş, İslâm'da bin dört yüz yıl önce verilmiş. Yirminci Yüzyıl'a kadar kadına bir hukuk tanınmamış, seçme hürriyetini yeni tanıyor Avrupalılar. Bir mukayese kabiliyetin yok mu senin?

Aptal adam veya hain adam veya kasıtlı adam! İki tane misal önünde: Avrupa'da seçme seçilme hakkı vermemişler kadına. Neden? Kadını insan yerine koymadıkları için.

d. İslâm'ın Güzelliği

Onların anlayışına göre kadın şeytanın bir parçası...

Kadın şeytanın bir parçası olabilir ama kadın bazen de evliyâlardan bir veliye olur, yani velî olur. Neden? Terbiyesine göre, güzel terbiye olursa baş tâcı olur.

Analar, bizim o muhterem başörtülü eli tesbihli, ağzı dualı annelerimiz, nâmahreme yüzünü göstermeyen annelerimiz, sesi duyulmasın diye kapının arkasından çocuğunu çağıracağı zaman kapının demirine tokmakla "tak tak" vuran annelerimiz... Sen onların ayağının tozu olamazsın!

Kadın her zaman öyle değil ki; kadın bazen senin annen, bazen senin muhterem zevcen, bazen senin sevgili kızın... Kadını her zaman öyle bir akrep gibi görmesene...

Ama Avrupa akrep gibi görmüş kadını.

Şeytanın bir parçası gibi görmüş, doğruyu görememiş. Hani kendisi fesat olduğundan, bozuk olduğundan; her tarafı öyle görmüş. Gözlüğünün camı kara olunca her taraf karanlık görünür. Yamuk yani...

İslâm'ın güzelliğini anlaması için, insanın başka ülkelerdeki örflerle, âdetlerle mukayese etmek lazım.

Hindistan'da kadın nasılmış? Hindistan'da kadın kocasına tâbidir, kocası öldüğü zaman karısı da diri diri yakılır. Beğendin mi şimdi Hindistan'daki kadınla ilgili ahkâmı? Aptal profesör! Bunu okumadın mı?

Okudu ama hain! Bilmez mi; bilir ama İslâm'a saldıracak; kim bilir neden? Soyunda mı gayrimüslimlik var, kendisi mi şeytanın maskarası olmuş, bir yerden para mı alıyor? Ne olduysa, ne hıncı varsa öyle saldırıyor.

Böyle hınçlı insanlar vardı Peygamber Efendimiz'in zamanında da... Peygamber Efendimiz'in mucizelerini gördüğü halde kendisine tâbi olmayan kindar, hınçlı insanlar vardı ama olsun... Yani güneş balçıkla sıvanmaz. Üç tane, iki tane kendini bilmez insan öyle söyleyebilir ama, kocası öldüğü zaman getirilip diri diri yakılması mı kadının daha iyi; yoksa kadının hür, iktidar, mal, söz sahibi, akit yapabilen şahsiyet sahibi bir varlık olması mı üstün?

Kadının seçmesi, seçilmesi, ticaret yapabilmesi, hatta kadı olabilmesi, fetva verebilmesi mi kadına bir şahsiyet kazandırmıştır, seçme seçilme hürriyeti bile alamaması mı daha iyidir?

İşte Batı işte Doğu, işte Ortadoğu...

İşte İslâm işte Hinduizm; işte Hıristiyanlık işte Yahudilik...

Yahudilik'te, Hıristiyanlık'ta kadının kıymeti yok, Japonya'da kadının kıymeti yok! Kocasının esiri gibi... Japon kadının herhangi bir değeri yok. Güzellik İslâm'da!

Nasıl anlar insan?

Bir kumaşın güzelliğini anlamak için alırsın, bu kumaşı ortaya koyarsın;

“—Bak kardeşim. Evet, sen kumaşçı değilsin, belki anlamıyorsun ama bir şu kumaşı elle, bir şu kumaşı elle, bir de şunu elle; bak, bu haşır hışır eline batıyor, bu kaba saba... Bu, bak, yumuşacık, serin serin, ipek bu, hâlis ipek... Bunun metresi elli bin lira, bunun metresi şu kadar. Şu şöyle, bu böyle..”

Yani mukayese ettiğin zaman anlaşılır. Mukayese etmezsen anlaşılmaz.

Peygamber SAS Hazretleri, muhterem kardeşlerim, insanların kadınlara ve çocuklara karşı en merhametlisi, en şefkatlisiydi. Onun için bütün kadın derneklerinin Peygamber SAS Efendimiz'e medyûn u şükrân olması lazım...

“—Çağdaş Kadınlar Derneği...”

Adam “Çağdaş Kadınlar Derneği” kurmuş, daha bir kere isimlendirmesinden kötü; maksadı ortaya çıkıyor. Çağdaş, çağdaş olmayan, zaten daha ismini koyduğun zaman eksik metin kötü niyetini ortaya koymuş, ikiye ayırmış. Çağdaş; çağdaş olmayan...

“—Pekiyi ben çağdaş değilim, ben Kanûnî Süleyman zamanındaki bir hatunum. Ne olur? Yani muhafazakârım ve kendi örfüme, dinime, imanıma bağlıyım ve o tarzda yaşamayı uygun görüyorum. Sevmiyorum bu açıklığı, sevmiyorum bu mini eteği, bu plajda böyle insanın her tarafını göstermesini. Sevmiyorum bu erkeklerle haşır neşir, karman çorman, ar namus, hayâ utanma olmama durumunu. Ben eski şeyi daha çok beğeniyorum.”

Hani nerede kaldı senin ey Çağdaş Kadınlar Derneği’ni kuran şaşkın, nerede kaldı senin hürriyetlere inancın?

Eğer sen hürriyetlere, fikir hürriyetine inanıyorsan buna saygı duymak lazım! Demek ki sen yalancısın! Saygı da duymuyorsun. Demek ki sen anarşistsin, senin maksadın başka; ayırmak. Sen müslüman mahallesinde salyangoz satmaya çalışıyorsun. Sümüklü salyangozu yutturmaya çalışıyorsun müslümana. Yapmak istediğin o, başka bir şey değil; çağdaş kadınlar...

Benim İstiklâl Harbi’ni kazanan mücahid kadınlarım, teyzelerim, bacılarım; kimisi Erzurum’da çavuş rütbesi almış, kimisi bilmem namına tarihlere şanlı satırlar geçmiş, onlar çağdaş mıydı?

Hiç çağdaş değildi onlar! Onlar böyle muhafazakâr Türk anneleriydi. Başörtülüydü, omuzunda mermi, başında başörtü, ayağında şalvar, sırtında örtü, öyle hizmet ediyorlardı.

Onun için etrafınızdaki bu hokkabazlıklara, düzenbazlıklara, devrimbazlıklara, yalancılıklara

dikkat edin, uyanık olun. Mantıklı olun, muhakemenizi ortaya koyun!

Japon kimonosunu giyiyor. Japon güreşirken üstüne bol, cübbe kolu gibi geniş, kollu bir ceket gibi bir şey giyiyor, beline kuşak bağlıyor, ayağına da dizinden aşağıya bol bir pantolon giyiyor. Kimse ayıplıyor mu Japon'u?

Ben hiç ayıplayan bir kimse görmedim. Japon güreşini ceketle, kuşakla, o pantolonla yapıyor diye onu ayıplayan bir kimse görmedim.

Peki, benim güreşim niye eti budu görünecek gibi böyle acayip kıyafetle çıkıyor? Bizim töremizde var mı? Bütün bacakları, dizinden yukarısı haram! Erkeğin dizinden yukarısını göstermesi haram!

“—Tüh! Yazıklar olsun ki şahsiyetsiz adam, sen Allah'ın emrini bırakmışsın, Japon kadar bile olamamışsın!” demek lâzım!

İsterse babamın oğlu olsun; yani ne yapayım... Sen Allah'ın emrini Japon kadar tutamamışsın. Japon kendi güreşi bu usûlle yapılır diye ceketle, pijamayla, dizinin altına kadar kıyafetle yapıyor. Senin deden de güreşirken deriden kispet giyerdi ve deriden kispet dizinin altından göbeğinin üstüne kadar mahrem yerlerini kapatırdı. Kırkpınar'da öyle güreşirdi.

Sen nereden çıkarttın bu mayoyu? Senin şahsiyetin yok mu? Yok mu senin imanın, yok mu senin bir utanma duygun? Burası haram! Görünmeyecek, görünmemesi lazım!

e. Toplumun Çimentosu

Ne yapıyor insanlar? Dikkat etmediği zaman ona buna alet oluyor, onun bunun yanlış yoluna gidebiliyor. Biz bu oyunlara gelmeyeceğiz, kendi şahsiyetimize sahip olacağız! Kendi örfümüze, dinimize, imanımıza, ahlâkımıza sahip olacağız!

“—Hocam örf, iman, ahlâk, yani bunların üzerinde bu kadar fazla durmasan?”

Bunlar bu binanın çimentosu gibidir! Sen buna önem vermezsen bu bina dağılır! Güneydoğu Anadolu’daki; “Ben Kürt devleti kuracağım!” der, falanca yerdeki; “Ben şöyle yapacağım!”; filanca yerdeki “Ben komünistlere tâbiyim!” der; ötekisi “Ben Rusya gibi olmak istiyorum!” der; ötekisi “Ben Arnavutluk tipi komünist olmak istiyorum!” der; berikisi “Ben Çin tipi Komünist olmak istiyorum!” der; darmadağın dağılır da toplayamazsın bu milleti!

Neden? Çimento olmayınca kumlar duvarı tutmaz! Çimento olmayınca tuğlalar veyahut taşlar sağlam bir şekilde durmaz! Bunun üstüne bina yapılmaz, yapılan bina çöker gider!

“—Bir milletin çimentosu sağlam, kale gibi, örgüsünün parçalanmaz sağlamlıkta olması neyledir?”

Örfledir, âdetledir, ahlâkladır!

“—Betonarmenin içindeki demiri nedir?”

Dindir, imandır, akidedir!

Sen onu zedelediğin zaman adamın artık

şeytanın hangi oyununa düşeceğini kontrol edemezsin. Ya gidecek Avrupalıların hippilerine benzeyecek;

“—Bunların hali iyiymiş ya, bak burada ne çalışmak var, ne ciddiyet, ne kaçgöç var...” diyecek.

İşte kız erkek isterse bir mağaraya gidiyor, hayvanlar gibi yaşıyor. Ha ayılar, domuzlar, tilkiler, bilmem neler, ha onlar; girip yaşayabiliyorlar.

O kız evinden kaçıyor, oğlan evinden kaçıyor, esrar içiyorlar, âlemler yapıyorlar ve saireler... Ya o tarafa gider... Var, haftalık mecmualarda bunu böyle millete sanki matahmış gibi anlatıp da onlar da öyle olsun diye yazdıkları için biliyoruz. “Bakırköy’de, Kadıköy’de, Şişli’de, bilmem nerede böyle komün hayatı yaşayan zıyırlar var!” diye mecmualardan okuyoruz.

Neden böyle oluyor?

Sen dini onlardan aldın! Şimdi sen git bakalım o kızın anasına babasına, nasıl “ah” dediği zaman ağzından ateşler çıkıyor;

“—Ah benim oğlumu mahvettiler, ah benim kızımı mahvettiler, adam olmaktan çıktı, sıhhatini kaybetti, afyonkeş, esrarkeş, hayırsız, haydut, anarşist oldu...” diye nasıl şikâyet ediyor.

Ama onun asıl müsebbibi ne? Eğitimin bu yanlış temelleri!

“—Ahlâk, bu kadar sıkı tutmayalım serbest olsun, bu kızcağız küçüktür, varsın çıplak

gezsın, varsın bacakları görünsün...”

O kız küçükken çıplak bacaklı gezdi mi; büyüdüğü zaman sen onu örtemezsin! Büyüdüğü zaman örtmediği zaman da kötü kadın olur, sapar! Çünkü aldatmak için bir sürü etrafta kurtlar dolaşıyor, ayartmak için bir sürü Don Juan dolaşıyor. Yani onu aldatır, o kızın aklı kısadır, kıttır; tatlı sözlerle birisi aldatır gider.

Onun için her şeyi usûlünce, âdâbınca yapması lazım müslümanların... Hiç korkmayın, hiç çekinmeyin, üzölmeyin, mahcubiyet duymayın, aşâğılık kompleksine kapılmayın ki İslâm her şeyin en güzelini vermiş bize el-hamdü lillâh!

İslâm bize her şeyin en güzelini vermiş! Anneliğın en güzelı, babalığın en güzelı, evlatlığın en güzelı, en güzel numuneleri... Hayatın, aile hayatının en güzelı, millî hayatın, toplu, sosyal hayatın en güzelı, askerliğın en güzelı, ticaretin en güzelı, ziraatin en güzelı; her şey güzel!

Dindar bir insan, komşum, tanıdığım bir kimse var, ağacı budarken nerdeyse konuşuyor onunla... Sularken, dibini kireçlerken böyle konuşuyor ağaçla... Neden?

Mü'min adam... Yunus Emre çiçekle konuşuyor:

“—Sordum sarıçiçeğe; neden boynun eğridir, neden benzin sarıdır, anan baban var mıdır, sen kimin ümmetisin?”

“—Ya çiçek konuşur mu Yunus Emre?”

Konuşmaz ama hassas insan, konuşuyormuş gibi belki bir şeyler duyuyor. Belki bir şeyler de duyuyor, bilmiyoruz, Allah duyurursa duyuyor

belki de...

Bilin ki her şeyin en güzelini toplamış Allah, ona ne ismini vermiş?

“—İslâm” adını vermiş! En güzel kaideler İslâm’da.

“—Acaba öyle mi?”

Ben ömür boyu tahkik ettim, inceledim; Allah’a hamd ü senâlar olsun, *el-hamdü li’llâhi alâ ni’meti’l-İslâm...* İslâm’dan daha güzel nimet olmaz!

Amerika’yı, Amerikalıları, Avustralyalıları gördüm. Yüznumaralarında öyle yazılar, resimler var ki, yani o dış görünüşünün, yollarının güzelliği sizi hiç aldatmasın! Orada

kalmak istemezsiniz, öğrenirsiniz, kaçmak istersiniz. Erkekler erkek değil, kadınlar kadın değil! Ahlâksızlık yayılmış!

Bu insanlığı kurtarırsa İslâm kurtarır! Bu zıyırları doğru yola getirirse İslâm getirir! Bu mecnunları tedavi ederse İslâm tedavi eder! Bu nesilleri bozulmadan, konserve, sapasağlam yetiştirmek ancak İslâm’la mümkün olur! Bu insanların dünya mutluluğu İslâm’la mümkün olur! Bu insanların ahiret saadeti İslâm’la mümkün olur!

Muhterem kardeşlerim!

Bunu böylece bilin. Ailenize İslâm’ı güzelce yerleştirin. İslâm’ı özünü...

“—Benim ailemde hocam biraz dengesizlik var...”

Ha! İslâm’dan uzaklık nispetinde zırıltılar

gürültüler başlar. Dırdırlar, gürgürler başlar İslâm'dan uzaklaştığın müddetçe!

Sen bir kere karını seçerken nasıl bir karı seçtin?

“—Hocam şimdi tam benim yaramın üstüne parmağını bastırdın. Ben delikanlıyken bu bizim karıyı sokakta gördüm. Çok beğendim, peşinden gittim, ayarttım, sonra evlendik. Ben o zaman müslüman değildim, aklım iki karış yukardaydı kafamdan, öyle geziyordum. Şimdi tevbekâr oldum, müslüman oldum.”

Ya! Bak, başlangıcı temelsiz yapmışsın, bataklığın üzerine temel kurmuşsun!

Şimdi karısından şikâyet ediyor. Diyor ki;

“—Bizim karı kapanmıyor.”

E kapanmaz, yani seçerken bu kavunun içi acıymış. Ya sen bereli kavun almasaydın. Kestin şimdi;

“—Ya bu kavun acı çıktı.” diyorsun.

Güzel kavun alsaydın. Bereli kavunu almışsın, çürüklü şeyi almışsın, şimdi şikâyet ediyorsun!

Veyahut;

“—Bizim çocuk hayırsız çıktı...” Nasıl terbiye ettin?

“—Vallahi hocam hayatta şöyle iyi bir mevki sahibi olsun, çok para kazansın, Mercedes’lerde gezsin diye en iyi mekteplere vermeye çalıştım. Maarif kolejine verdim, en modern mekteplerde, kolejlerde okuttum.”

Ayvayı yedin şimdi işte! Sen onu orada okutur-

ken ona ne telkinler olduğunun farkında mısınız? O kızlarla o erkekler arasında ne maceralar olduğunun farkında mısınız? Bilmezsin!

İlkokuldan başlıyor macera, televizyondan, gazeteden, radyodan, mecmualardan destek... Milleti ne kadar ahlâksızlık varsa... Bu milletin hakikî düşmanları dışarıdan şimdi düşmanlık yapamıyorlar, devletlerin birbirlerine saldırması çok zor şartlarla oluyor.

“–Nasıl yapıyorlar?”

İçinden çürütme metodu. İçinden ver parayı.

“–Yahu bu mecmuayı kim çıkartıyor?”

Ermeni!

“–Bu mecmuayı kim çıkartıyor?”

Rum!

“–Bu mecmuayı kim çıkartıyor?”

Kökü bilmen nerede onun, bilmem ne cemiyeti...

“–Ne yapıyor?”

Kadınları ahlâksızlığa, homoseksüelliğe, bilmem neye sevk ediyor. Nerede kötü kadın varsa onların reklamını yapıyor. Onları nümune olarak gösteriyor, kürkler içinde, kollar bacaklar açık resmini çekiyor, özendircek ifadeler kullanıyor.

Neden? Anadolu'nun masum kızlarını kaydırıp aklını çelip o tarafa getirmek için... Şebekeler var, ağına düşürüyor, ondan sonra şey yapıyor... İşte öyle yetiştirdiğin için o çocuktan hayır gelmiyor.

f. İslâm'ın Kıymetini Bilmiyoruz

Çocuğunu Allah'ın emrine uygun yetiştiren insanın yüzü gülüyor, anası babası sonunda rahat ediyor. Çocuğunu derece derece İslâm'dan uzak yetiştiren insan da sonunda dizini dövüyor. Sonunda böyle oluyor.

Çok misaller var bildiğim, çok insanlar var; hepsi sonunda... Çünkü Allah'ın yolundan gayrısında hayır ve bereket hâsıl olmaz. Çünkü bu kâinatı, insanları Allah yarattığı için; insanların iç âlemini, dış âlemini, vücut yapısını Allah en iyi bildiği, bu insanların yaşama prospektüsünü, talimatnamesini Allah bize İslâm'da verdiği için bu talimatnameye uygun hareket etmezsen bu insanların doğru çalışması, vücudun sıhhatli kalması, ailenin sıhhatli ayakta durması mümkün olmaz.

“—Neden?”

Prospektüse aykırı hareket ediyorsun!

“—Bizim araba birden, pattadak duruverdi yolun kenarında, hay Allah...”

Arabanın yağına baktın mı?

“—Yok...”

Ya bunun bir yağ çubuğu, bir üst çizgisi, bir alt çizgisi vardır; durduğu zaman arabanın yağ çubuğunu çekersen, bir bakarsın, bakalım alt seviyeden aşağı düşmüş mü? Motor yanar sonra.

“—Yok hocam. Ben hiç ne yağ koydum, ne bir şey koydum; üstüne bindim deh deh araba buraya kadar geldi, şimdi durdu.”

Bakmazsan yaktın şimdi sen motoru! Bak, kaç bin liralık masraf çıktı.

“—Neden?”

Bakımını yapmadın. Talimatnamesine uygun kullanmadın.

Bu kâinatın talimnamesi nedir?

Kur’ân-ı Kerîm’dir, İslâm’dır! Sen o talimnameye uygun yaşamazsan, aile yuvasını öyle kurmazsan, çocuğunu öyle yetiştirmezsen, cemiyetini o nizamla göre şey yapmazsan; hayır gelmez!

“—Hocam çok para getiriyor diye devlet tekel içki fabrikaları kuruyor.”

Yıllık ne kadar üretim?

“—Şu kadar...”

Ne kadar kâr?

“—Şu kadar milyon kâr...”

Şimdi sen bunu kâr mı sanıyorsun?

“—Kâr işte hocam, şu kadar işçi çalışıyor, yevmiyelerini çıkart, fabrikanın şu kadar gideri var, onları düş, işte geriye kalan bu kadar kâr...”

Yanlış hesap yapıyorsun!

Bu sarhoşlardan kaç tanesi arabasını öteki arabaya çarptı? Kaç tanesi kızıp da “Hey imanım!” deyip tabancayı çekip dokuz kişiyi öldürdü? Kaç tanesi aile yuvasını yıktı? Kaç tanesi alkolik oldu da ciğeri parçalandı da midesi parçalandı da genç yaşında telef oldu gitti? Onların hesabını, zararını düşünüyor musun?

“—Yok, hiç öyle hesap yapmıyoruz. Öyle hesap yaparsak o zaman fabrikaları kapatmak lazım.”

Hah! Günaydın! Hayırlı sabahlar! Şimdi biraz aklın başına gelmeye başladı... Sen o hesabı öyle yapacaksın. Yani içkiden dolayı uğradığın bütün zararları yazacaksın.

“—Hocam Yirminci Yüzyıl’da da şimdi yani içki yasaklanır mı?” Suudi Arabistan yasaklamış; hiçbir şey olmuyor!

Suudi Arabistan senden iyi, uçak şirketleri sende daha sıhhatli çalışıyor. Diğer şeyleri daha güzel olabiliyor pekâlâ, yani bu öyle içkiyi yasaklamakla yasaklamamakla, kadının örtünmesiyle açılmasıyla veyahut bilmem şunuyla bununla ilgili gibi göstertiliyor; hiç ilgisi yok!

Aksine, akıl ve mantık ve bilim gözüyle yanaşıp meseleye bakarsan şıp diye anlarsın ki bu zararlı, İslâm’ın dediği faydalı! “Yirminci Yüzyıl’ın modern hayatı” diye ne söylenmişse incele; eğer İslâm’a aykırıysa, sonunda İslâm kârlı ve haklı ve doğru çıkacak!

“—Hocam çok iddialı konuşuyorsun.” İddialı konuşuyorum.

Fransa’daki bir profesör, Moris Bükey (*Maurice Bucaille*); kendisi bilimler akademisi üyesi olmuş, üniversitede hocalık kazanmış, profesör olmuş, Fransızların yüksek bilim adamlarından birisi... Bilimi incelemek ve bilime göre Kur’ân-ı Kerîm’i, İncil’i, Tevrat’ı mukayese etmek üzere bir çalışma yapmaya girişmiş; *Kitab-ı Mukaddes, Kur’an ve Bilim (La Bible, le Coran et la Science)*

Tevrat; bakmış ilimle ilgili birçok aykırı cümleler ihtiva ediyor. Mesela diyor ki ilk sayfasında da; “Dünya yaratılalı altı bin altı yüz atmış altı sene olmuş.” İlim diyor ki; “Şu kadar yüz binlerce sene geçmiş olması lazım...” E burada bu rakam yanlış; tamam. Şu yanlış bu yanlış...

İncil’e bakmış; İncil zaten Tevrat’ın devamı, birçok yanlışlar var.

Gelmiş Kur’ân-ı Kerîm’e... Kendisi hıristiyan Fransız, kendi kitaplarını incelemiş, incelemiş; yanlış! Bir de Kur’an’ı eline almış. Kur’ân-ı Kerîm de onun düşmanı olan müslümanların din kitabı, kendisinin değil yani... Onu incelemiş. O doğru, bu doğru, şu doğru, o doğru, bu doğru, şu doğru... Bakmış ki ilmin On dokuzuncu, Yirminci Yüzyıl’da bulduğu şeyleri Kur’ân-ı Kerîm bin dört yüz yıl önceden söylemiş... Hattâ;

“—İlimden önde gidiyor.” diyor.

Yani ilme uygunluk ne demek, Kur’ân-ı Kerîm’in ilme uygunluğu ne demek; ilimden ileride gidiyor. İlim Kur’ân-ı Kerîm’in gerçeklerinin doğru olduğunu nice asır sonra anlıyor.

Demek ki, ilimden de ileride diye adam kararını vermiş, kitabını yazmış, parmağını kaldırmış:

“—*Eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh, ve eşhedü enne muhammeden abduhû ve rasûlühû.*” demiş müslüman olmuş, Müslümanlığını ilan etmiş.

Başka çare yok! Yani akıl için yol birdir; insan doğruyu, gerçeği görmek isterse...

Geldi buraya, görüştük, konuşmalarını da dinledik. Yıldız Sarayı’ndaki toplantılarda karşı

karşıya geldik mübarek adamlar... Fransız ama müslüman olmuş.

Fransa'ya gittik, bir doktordan bahsettiler. Karısı da doktor kendisi de doktor. "Hiç boş vakit geçirmez!" dediler. Fransız, müslüman olmuş, hiç öyle havadan boştan vakit geçirmez. Ne yapar? Harıl harıl çalışır. Hem de tatili olur olmaz nereye gidermiş?

Tahmin edelim şimdi... Bir Fransız tatil yaparsa; on bir ay çalıştı, bir ay tatil yapacak veya iki ay tatil yapacak... Fransız ne yapar? Akdeniz sahillerine gider, Nice sahillerine, Cannes şehri sahillerine gider, orada güneşlenir, plajlarda yüzer...

"—Hayır, bu müslüman!"

Bu, tatili başlar başlamaz soluğu Afganistan'da alıyormuş. Dosdoğru Afganistan'a gidiyormuş. Orada söylediler; Strazburg şehrinde. Dosdoğru Afganistan'a gidiyormuş, orada, o mücahidlerin kolu, bacağı kopan, bilmem silahlardan yaralanmış olanlarının tedavisiyle meşgul oluyormuş.

Orada bir derneğin üyesiymiş. Dernek, işte;

"—Din, dil, ırk farkı gözetmeksizin hasta olan bütün insanlara yardım etmek amacıyla kurulmuştur." filan gibi maddeleri var tüzüğünde.

"—Madem bu böyledir, işte Afganistan'da bu kadar yaralı var, hadi bakalım ona yardım edin!" diye derneğin hayır imkânlarını götürüp Afganistan'da kullanıyormuş.

Demek ki uyanan uyanıyor, gerçeği gören görüyor!

Benim en çok üzüldüğüm şey şudur muhterem kardeşlerim:

Burada müslümanların evlatları var; anası babası, dedesi ninesi, ecdadı müslüman, şehid torunları... Onlar İslâm'ın kıymetini bilmiyorlar da açılıyor, saçılıyorlar, gevşiyorlar, itikadlarını kaybediyorlar da dinsiz oluyorlar, başka akidelere saplanıyorlar, onun bunun kuyruğu oluyorlar, maymun gibi başkalarını taklit ediyorlar da Avrupa'da gözünü açan bilim adamları, aklı başında insanlar, İslâm'ın güzelliğini anlıyor, onlar İslâm'a geliyorlar.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi nimetlerinin en büyüğü olan İslâm'dan ayırmasın! İslâm'ın kad-rini kıymetini bilenlerden eylesin. Her işimizi Allah'ın rızasına, Kur'an'a, Peygamber Efendimiz'in sünnetine uygun yapanlardan eylesin...

Peygamber Efendimiz çocuklara ve aile fertlerine en merhametli insan idi. Bugünün müslümanları bu seviyede mi?

Değil! Mertçe söyleyelim ki bizim müslümanlarımız Peygamber Efendimiz'i anlayabilmiş değil ki... Peygamber Efendimiz'in seviyesine gelebilmiş olan müslüman yüksek müslümandır.

Bizim müslümanlar ne? Bizim müslümanlar kelime-i şehâdet getirmiş olmayı, "El-hamdü lillâh müslümanım!" demeyi kâfi görüyor.

Avrupa'da birisi müslüman olduğu zaman, hemen Arapça öğreniyor. Hemen Mısır'a

gidiyor, Suudi Arabistan'a gidiyor, dinini orada öğrenmeye çalışıyor. Bizim buradaki müslüman; atadan, dededen müslüman kendisi ama Fâtîha'yı doğru düzgün okuyamaz, besmeleyi doğru düzgün çekemez.

İşte "Müslümanım!" demiş, yan gelmiş yatmış! Hiç Müslümanlığı öğrenmeye, Kur'an'ı anlamaya, dinini şuurlu, bile bile yapmaya özenmemiş. Dînî gerçekleri hiç öğrenmemiş. Onun için bilmezler!

Nereden bilecek Peygamber Efendimiz'in kadınlara, kızlara, çocuklara; şefkatli, merhametli olduğunu, çok kibar bir kimse olduğunu? Bilmez! Bilmediği için de evde eser tozar, bağıırır çağırır!

Bizim Anadolu'nun töresi öyledir, erkeğin kılıbık olması çok ayıptır, kılıbık olmaması lazım. Kazaklık, erkekliğin şanıındandır. Kazak olmak lazım! Kazak olmak lazım geldiğine göre de arada, kadını gördüğü yerde tepelemek lazım! Vuracaksın, bağıracaksın, kıracaksın; kadın seni uzaktan gördüğü zaman bir köşeye kaçacak, büzülecek, titreyecek. Ha o zaman erkek olduğunu anlayacak adam:

"—Vay be! Ben neymişim, kadın benden tir tir titriyor!" filan diye o zaman doğru bir şey yaptığını sanıyor.

Yani anlayış böyle...

"—Peygamber Efendimiz'e ben bu halimi uydurayım, evimi uydurayım." demiyor millet veyahut;

“—Hocam ben öyle değilim, ben yumuşak bir insanım, karıma hiç sert söz söylemem, hiç bağırمام çağırمام, ne isterse öyle yaparım.”

Ha sen de bir başka türlü ters adamsın! Sen de bir başka türlü ters adamsın!

Çünkü Kur’ân-ı Kerîm öyle demiyor ki;

“—Kendinizi ve çoluk çocuğunuzu cehennem ateşinden koruyun!” diye sana görev veriyor.

Sen o kadının cehenneme gitmesine müsaade ediyorsan, serbest bırakıyorsan, istediği şekilde giyiniyorsa, istediği haltı karıştırıyorsa; sen demek ki koruyuculuk görevini yapmıyorsun, sürüye sahip olmamışsın, sürüyü kurtlar kapıyor. O da doğru değil!

Sahip olacaksın, diyeceksin ki:

“—Hanım, Allah’ın emri şudur. Kızım, Allah’ın emri budur.”

Ona göre yetiştireceksin. Allah’ın istediği şekilde olacak. Has Müslümanlık nerede, bizim taklit Müslümanlığımız nerede?

İki çeşit Müslümanlık var:

Bir Müslümanlığın ta kendisi, özü, has halis, yirmi dört ayar Müslümanlık; bir de bizim Türkiye’de veyahut Arabistan’da veya Mısır’da veya Pakistan’da veya daha başka bilmem hangi İslâm ülkesinde folklor haline gelmiş olan İslâmiyet var!

Folklor, yani nasıl kılıç kalkan ekibi, bilmem veya mehter takımı filan; o hale gelmiş Müslümanlık. Özü unutulmuş, şeklinin taklidi

ve böyle sembolik birtakım sevgiler, platonik birtakım bağılıklar; öyle gidiyor iş...

Ya sen işin aslını, özünü öğrenip de İslâm'ı yaşasana! Allah senden selim bir kalp istiyor. Temiz bir kalp, şuur istiyor, niyetinin temizliğini istiyor. Her şeyi niyete göre, aklınla mantığıyla ölçerek, düşünce taşına yapacaksın da sevabı öyle alacaksın...

Yok böyle bir şey! Müslümanlarda anlayış böyle değil...

Klasik bir İslâm anlayışı var. Onu da kitaptan öğrenmiş değil, anası babası öğretmeseydi onu da bilmeyecekti! İşte biraz mahalleden biraz bir şey görmüş, biraz kocakarı teyzesinden, bilmem yaşlılardan biraz bir şeyler duymuş, mahallenin yaşlıları bir şeyler söylemişler; onlar da bilmiyor, onlar da yarım yamalak biliyor...

Bizim camilerimiz müslüman dolu ama İslâm'a dünyanın hücumu olur; kılları kırırdamaz! İslâm'ın dünya kadar şeye ihtiyacı vardır, bunlar yardıma koşmazlar!

Öyle işte... Yani kaç tane has halis müslüman çıkacak da Afganistan'daki müslüman için yüreği parçalanacak da Afrika'daki kardeşi açlıktan ölünce burada yemek yerken boğazında lokma düğümlenecek?... Kaç tanesi öyle şuurlu?... Kaç tanesi müslümanları biliyor?...

Biz mecmualar çıkartınca dedim ki kardeşlerimize:

“—Çocuklar, dış ülkelerdeki müslümanlardan bol haber koyun. Anlasınlar bak Müslümanlığın

dünyanın her yerine yayılmış bir din olduğunu, cihanşümul bir din olduğunu. Başka yerde de kardeşleri olduğunu... Bunlar anlasınlar da o şuurla hareket etsinler. Ziyaret etsinler, yardım etsinler. Gitsin yazın, buralarda eğlence yapacağına, Afganistan'ın perişanlığını görsün. Pakistan'ın perişanlığını görsün. Suriye'de bir kardeşini ziyaret etsin. Mısır'a gitsin, bilmem Cezayir'e Fas'a, Tunus'a, Polisarya'ya, Sudan'a vesaire..."

Sudanlılar bizi çok seviyor. Bizden oraya giden kaç kişi var? İşte bizim halimiz perişan!

Allah-u Teâlâ Hazretleri bu halimizi lütfuyla düzeltsin; kahırıyla, gazabıyla bizi cezalandırmasın... Rasûlüllah SAS Efendimiz'e şuurlu, bilgili, bilerek, her şeyin kaynağına inmiş bir şekilde uyanlardan ve onu temsil eden, o ahlâkı aynen yaşayanlardan eylesin... Sünnetine uyan, sünnetini canlandıranlardan, yaşatanlardan eylesin... Peygamber Efendimiz'in böylece şefaatine nâil eylesin Rabbimiz cümlemizi...

İkinci rivayete geçiyorum.

Bu birinci rivayet; aile hayatıyla, çocuklarla çok ilgili olduğu için üzerinde durdum. Benim çok önem verdiğim şeylerden biridir. Çünkü bana hep geliyor kardeşlerimiz;

“—Hocam yuvamız bozuluyor, hanımımızla şöyle problemimiz var ayrılıyoruz.”

Çoluk çocuğunuz var mı?

“—Üç tane çocuğumuz var.”

Bakıyorsun paldır küldür, yuvaları bozulmuş. Yani müslümanlar yuvayı devam ettirmeyi, çocuk terbiye etmeyi bilmiyor. Ya çok bağıır çağırırlar, döverler çocuklarını, ezerler ya da çok serbest bırakırlar. Yani bir doğru düzgün, çocuklarına asil insan muamelesi yapıp da güzel yetiştirmek dengesini bulamıyorlar.

Onun için çok önem veriyorum. Siz de ailelerinize önem verin! Aileleriniz size Allah'ın emanetidir, hem merhamet, şefkat edin hem de güzel yetişmesine dikkat edin! Çünkü sizden sorulacak! Çocuklarınızı istikbale göre yetiştirin! Çünkü onlar sizin zamanınızın değil, istikbalin adamlarıdır. İstikbale göre onları uyanık, bilgili, imanlı, görgülü yetiştirmeye gayret edin ki müslümanların geleceği, yarını aydınlık olsun!

g. Peygamber SAS'ın Bir Yemin Tarzı

İkinci rivayete geçiyoruz. İbn-i Ömer RA'dan...

Hız. Ömer'in Abdullah isminde bir oğlu var ki Peygamber Efendimiz'in ashabının bilgililerinden, hadisleri çok iyi bilen, rivayet eden, Kur'ân-ı Kerîm'i iyi bilen meşhur kişilerden biri... Bu mübarek Abdullah ibn-i Ömer RA rivayet etmiş ki:⁴

⁴Neseî, *Sünen*, c.XII, s.58, no:3702; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VI, s.287, no:2083; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.297, no:13166; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.122, no:4704; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.391; İbn-i Ebû Âsım, *es-Sünneh*, c.I, s.234, no:191; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.148, no:18449; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.198, no:6821.

كَانَ أَكْثَرَ أَيْمَانِهِ لَا وَمُصَرِّفِ الْقُلُوبِ

(د. عن ابن عمر)

RE. 542/7 (*Kâne ekseru eymânihî: Lâ, ve musarrifi'l-kulûb*) [Yeminleri çok kere. “Hayır, kalplere tasarruf eden hakkı için” şeklinde olurdu.]

Hani biz *vallâhi* diyoruz ya; bir şeyi yapacağımız veya bir şeyin doğruluğunu göstermemiz için yemin ediyoruz. Peygamber SAS Efendimiz arada yemin ederdi, sözüne kuvvet vermek için...

Kur’ân-ı Kerîm’de de yemin vardır. Birçok sûrelerin başında, meselâ:

وَالْفَجْرِ وَلَيَالٍ عَشْرٍ

(الفجر: ۱-۲)

(*Ve'l-fecr. Ve leyâlin aşrin*) [Fecre, tan yerinin ağarmasına ve on geceye yemin ederim ki... (Fecr, 89/1-2)]

وَالْعَصْرِ

(العصر: ۱)

(*Ve'l-asri*) [Asra yemin ederim ki...] (Asr, 103/1)

Bunlar hep yemindir yani. “Ve” ile başlayan, “vâv-ı kase” ile başlayan yemin misalleri onlar.

Peygamber Efendimiz yemin ederdi. Kur’ân-ı Kerîm’de de yemin vardır. Nasıl yemin edermiş

Peygamber Efendimiz? Ekseriyetle yemin ediş tarzı şöyleymiş:

(*Lâ, ve musarrifi'l-kulûb*) “Kalpleri döndüren Allah’a yemin olsun ki senin dediğın gibi değil, hayır, öyle değil!”

“—Kalpleri döndüren Allah’a and olsun ki, yemin olsun ki iş, senin dediğın gibi değil, öyle olmayacak, doğrusu budur!” diye yemini o tarzda yaparmış.

Musarrifi'l-kulûb... Kalpleri değıştiren, döndüren, istikametini o tarafa, bu tarafa çeviren kim?

“—Allah!”

Kalpleri döndüren kim?

“—Allah’tır!”

Hız. Ömer’i, Peygamber SAS Efendimiz’i öldürmek niyetiyle kılıcını kuşanıp okunu alıp evden çıkartan, ondan sonra da kız kardeşinin evinde eniştesinin ağzını, burnunu kanattırıp ablasına çat pat vurup da onları dövdükten sonra insafa getirtip de ondan sonra müslüman eden kim? “—Allah-u Teâlâ Hazretleri!” Dikildi karşısına ablası;

“—Eh! Yâ Ömer! Senin de yaptığın yeter artık! İşte işin doğrusu budur!”

dedi.

“—Getirin bakalım şu okuduğunuz Kur’ân-ı Kerîm’i!” Getirdiler. Okudu, düşündü kaldı; okudu, düşündü kaldı. Okudu, derin derin tefekkür etti; “—Beni Rasûlüllah’a götürün!”

dedi.

Götürdüler, kapı vuruldu. O zaman müslümanlar henüz daha aleniyete çıkmış değil. Çünkü müşrikler çok eza, cefa ediyorlar, nöbetçiler var kapıda. Dediler ki:

“—Yâ Rasûlallah, Ömer gelmiş, Ömer gelmiş!”

Yani Peygamber Efendimiz’i asmaya, kesmeye niyetli, bahadır, babayiğit, boylu poslu bir insan ve düşman ve müşriklerden öyle bir kimse... Gecenin bu vaktinde o gelmiş. Dedi ki:

“—Müsaade edin, gelsin!”

Hamza RA filan yanındaydı, dediler ki;

“—Kötü niyetliyse tetik duralım, biz de ona cezasını veririz!”

Neyse, Hz. Ömer geldi müslüman oldu.

İşin sırrı nedir?

Allah kalpleri değiştiriyor. Dilediğini, bak, nasıl küfürden imana getiriyor.

İşin sırrı nedir?

Peygamber Efendimiz el açıp dua ediyordu muhterem kardeşlerim!

Diyordu ki;

“—Yâ Rabbi sen bu dini iki Ömer’den biriyle takviye eyle!”

Bu Ömer’e Allah hidayet verdi. Bu Ömer İslâm’a girdi Peygamber Efendimiz’in duası berakâtıyla...

O bakımdan, Allah-u Teâlâ Hazretleri,

büyüklerinin duasını

almaya hepimizi uyanık eylesin... Anasının babasının, hocasının duası; çok önemli şeyler bunlar... Bir müslüman kardeşinin, bir fakirin fukaranın, yoksulun, âcizin duası; çok kıymetli şeyler...

Gidersin, tam ihtiyacı olduğu sırada bir yardımına yetişirsin, cân u gönülden bir; “Allah razı olsun” der, onun hürmetine kurtulursun.

Hadîs-i şerifte buyruluyor ki:⁵

إِنَّمَا تُرْزَقُونَ وَتُنْصَرُونَ بِضُعْفَائِكُمْ

(ت. د. حم. عن أبي الدرداء)

(*Innemâ türzakûne ve tûnsarûne bi-duafâiküm.*)

“Sizin rızıklanmanız ve zafer kazanmanız zayıflarınız sebebiyledir. Siz, içinizdeki o zayıf mazlumların hürmetine nusrete, zafere ve rızka mazhar olursunuz.”

“—Siz zaferi kendiniz mi kazanıyor sanıyorsunuz? Rızıkları kendiniz mi bahçeden topluyor, ağaçlardan koparıyor sanıyorsunuz? Siz içinizdeki zayıf, yoksul, bîçare güçsüzlerin hürmetine Allah tarafından o ikramlara erdiriliyorsunuz!” diyor Peygamber Efendimiz.

Onun için Allah nasib etmezse, hiçbir şey olmaz.

⁵ Tirmizî, *Sünen*, c.VI, s.290, no:1624; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VII, s.162, no:2227; Neseî, *Sünen*, c.X, s.262, no:3128; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.198, no:21779; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.157, no:2641; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.345, no:6181; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.117, no:4139; Ebü'd-Derdâ RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.179, no:6048; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.I, s.119, no:181; RE. 8/8.

Allah nasib ederse, her şey olur.

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

(يس: ٨٢)

(*Innemâ emruhû izâ erâde şey'en en yekûle lehû kün feyekûn*) “O bir şeyin olmasını istediği zaman ol der, onun planladığı şekilde o iş öyle olur.” (Yâsin, 36/82)

İsterse olmasın; olacak! Allah'ın ol dediği şey olur.

Hız. İbrâhim için bir ateş yaktılar ki Urfa'nın kâfirleri, müşrikleri, o devrin şeyleri, Nemrud'un adamları...Öyle bir ateş yaktılar ki uzaktan yüzünü yakıyordu insanın, har har odunlar yanıyor. Yanına yanaşmak mümkün değil. Hız. İbrahim'i mancınağa bağladılar, mancınığın ipini kestiler, yaylı bir şekilde vıjjj, attılar ateşin içine...

“—Ne yapacaklar?”

Hız. İbrâhim'i cezalandıracaklar. Onların putlarına karşı geldi, putlarını kırdı; “Allah'a ibadet edin, bu putlara tapılmaz!” dedi. Doğruyu söyledi. Onlar da onu yakacaklar.

Onlar yakmak istediler, koca bir şehir ahalisi yakaladılar, bağladılar, ateşe attılar. Hepsi düşman Hız. İbrahim'e ve yakmak istediler. Allah ne istedi?

Allah-u Teâlâ Hazretleri, peygamberini onların karşısında desteksiz, yardımsız bırakmadı, onun yanmamasını murat etti.

“—E ateşin içine attılar, ne olacak şimdi?”

Allah-u Teâlâ ateşe buyurdu ki:

يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ

(الأنبياء: ٦٩)

(*Yâ nâru kûnî berden ve selâmen alâ ibrâhim*)

“İbrâhim AS için soğuk ol, selâmetlik ol ey ateş!” (Enbiyâ, 21/69) dedi.

“—Yakma onu! O benim peygamberim, sevgili kulum, o benim emrimi tebliğ ediyor, yakma ateş!” dedi. Yaktı mı? Yakmadı!

Firavun öldürmek istedi Mûsa AS’ı, öldürebildi mi? O zayıfları kesmek istedi, kovaladı, kovaladı; kendisi boğuldu.

Allah-u Teâlâ Hazretleri mü’min kullarına yardım eder. Ama mü’min kullarına... Bir hadîs-i şerifte geçiyor ki;

“—Siz rahatlık, genişlik zamanında Allah’a dua edin ki Allah’ı bilin ki Allah’a kullukta kusur etmeyin ki darlık zamanınızda Allah duanızı kabul etsin.”

Yoksa etmez. Sen şimdi zengindin, rahattın, keyfin tıkırındaydı, sıhhatin yerindeydi. Sana hoca diyordu ki:

“—Zekâtını ver!”

“—Boş ver...” diyordun.

“—Günah işleme!”

“—Boş ver...”

“–Yazlığa gitme!”

“–Boş ver...”

“–Açılma, saçılma!”

“–Boş ver...”

“–Faiz yeme’”

“–Boş ver...”

“–Şunu yapma, bunu yapma!”

“–Boş ver...”

Rahatlık, zenginlik, sıhhat zamanında dinlemiyordun değil mi?

“–Aaa! Bir hastalık geldi; kanser! Doktora gidelim!”

O doktora gidiyor, bu doktora gidiyor. Bunun bir çaresi yok, tıp buna bir çare bulamıyor. O zaman ne yapıyor?

“–Hadi hocalara gidelim! Hocalara gidelim dua etsin! Hocam bize dua et, bizi duadan unutma.”

İyi ama sen genişlik zamanında Allah’a itaat etmedin, dua etmedin, kulluk etmedin; Allah seni cezalandırıyor şimdi! Olmaz ki!

Yapmaz ki! Ceza olduğu için o düzelmez, işte o cezayı ondan çekeceksin sen!

O bakımdan, Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne genişlik, hoşluk, rahatlık zamanında kulluk duygusunu kaybetmemek lazım!

Millet kaybediyor. Nasıl kaybediyor?

Nerede bir bolluk, bereket, zenginlik varsa... Bakıyorsun Antalya’da, Adana’da adamın

portakal bahçesinde dallar böyle yerlere eğilmiş. Müthiş zenginlik... Allah vermiş portakalları, mandalinaları, vaşingtonları, bilmem neleri... Toplayın, satın, şu kadar milyon kâr!

Tamam, deste deste paraları cebine alıyor, ondan sonra hadi kumarhane, meyhane, eğlence, bilmem ne...

Allah sana ikram etti, yakışır mı? Teşekkür etmen lazımdı, şükretmen lazımdı. Sen şimdi paraları cebine koydun, Allah'ın ikramından kazandığın paraları cebine koydun, günah işlemeye gidiyorsun. Yakışır mı?

Allah böyle kulları sevmez!

Genişlik zamanında;

“—Yâ Rabbi, ne büyüsun ki yere bir tanecik tohum ekdim bin tane oldu...” diyecek, Allah'a şükredecek.

Bir ay çiçeği, koca tepsi gibi... Ayçiçeğinin içindeki çekirdekleri sayabilir misin? Sayamazsın!

Tepsi gibi oluyor. Bir tane tohumdan oluyor muhterem kardeşlerim... Şu kadarcık bir ayçiçeği tohumundan bir dikiyorsun, o kara topraktan Allah-u Teâlâ Hazretleri kocaman, tepsi gibi bir çiçek veriyor. Bir buğday ekiyorsun, kocaman, eğri bir başak veriyor. Bir küçük çekirdek ekiyorsun, kocaman bir ağaç oluyor, binlerce meyve veriyor. Yani Allah'ın lütfu bu kadar çok... Memleketimiz bu kadar güzel...

Irak'tan gelmiş mültecilerle konuştuk iki gün önce Ankara'da. “—Allah her güzelliği sizin memlekete vermiş.” dediler. “—Allah her

güzelliği kendi yolunda cihad eden ecdadımıza verdi.” dedim.

Kendi yolunda cihad ettiği için malını, canını ortaya koyup da Allah yolunda fedaya hazır halde, buralarda ölmek için geldiğinden Allah onlara mükâfat olarak buyurdu ki:

“—Ey kullarım! Anladım ihlâsınızı, niyetinizin halisliğini, canınız da sizin olsun, malınız da sizin olsun, al bu diyarları da size mükâfat olarak verdim.” dedi.

Bu diyarlar bizim hakkımız değil, biz yüzü kara kullarız. Bizim burada elma, karpuz, kavun yemeye hakkımız yok.

Neden? Biz Allah’ın âsi, mücrim kullarıyız!

Onlar memleketlerini, yuvalarını terk ettiler, kefenleri yanlarına aldılar, Allah yolunda hizmet etmeye geldiler buraya. Ölmeye geldiler;

“—Ölsem de, şehid olsam da cennete gitsem!” diye geldiler.

Allah onlara verdi buraları... Biz de onların gölgesinde, kenarında otluyoruz, istifade ediyoruz. Yoksa bize kalsa, gökten taş yağar! Yıldız taşları yağar gökten, patır patır...

Görmüyor musun günahı?

Şöyle bir gez bakalım çarşuyu, pazarı... Gez bakalım şehrin işlek caddelerini. Çık bakalım İstiklâl Caddesi’ne... Işıklı reklamların olduğu sokaklara bir gir bakalım. Kumarhaneler, meyhaneler bilmem ne eğlence haneler...

Git bakalım en manzaralı, en güzel yerlere,

deniz kıyılarına... Gazinolar, şarkıcılar, türkücüler... Bir şarkıcıya bir gecede bilmem kaç milyon lira para, filanca dansöz filanca şarkıcı, türkücü, devlet adamı, şu kadar yüksek insanlar; zenginlerin gittiği filanca eğlence yeri, bakıyorsun masanın üstünde, yemeklerin arasında dansöz dans ediyor. Yemeklerin bulunduğu yere bacaklarını basa basa oralarda dans ediyor.

Şair Nedim de demiş ki:

Ayağın sakınarak basma aman sultânım Dökülen mey, kırılan şîşe-i rindân olsun...

“Sultanım ayağını sakınma, dökülen şarap, kırılan rindlerin kadehi olsun... Kırılan kırılınsın, dökülen dökülsün...”

O zamandan başlamış bozukluk. Ondan gitmiş devletimiz elden. Ondan gitmiş. O Nedim’in eğlencelerinden gitmiş, o Sâdâbad eğlencelerinden gitmiş. Kaplumbağaların sırtına mumları koyup da eğlence, mesire yerlerinde işlenen günahlardan, haram olduğu halde içilen içkilerden yıkıldı Osmanlı Devleti...

“—Osmanlı’yı Avusturya mı yıktı, Rus mu yıktı, Bulgar mı yıktı?”

Hayır! Osmanlı’yı İslâm ahlâkından dönmesi yıktı! Allah yıktı!

“—Neden?”

(*Musarrifu’l-kulûb*) “Her şeyi yapan Allah!” Sen ne sanıyorsun?

Allah, Hz. Ömer’e; “Müslüman ol!” dedi, ilham verdi müslüman oldu. Sen Allah’a kul olsan,

neler olmaz!

O Orta Asya'ya İslâm askerleri gittiler; bizim ecdadımız, bilmem çadırlardaki şu kadar Türk, yüz bin çadır birden müslüman oldu. Harple darpla değil; yüz bin çadır ahalisi birden müslüman oldu.

Neden?

“—Kalpleri döndüren Allah da ondan!”

Bu kavmi İslâm'a hizmet için seçmiş. Ne diyor Kur'an-ı Kerim'de:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ
فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ

(المائدة: ٥٤)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû men yertedde minküm an dînihî*) [Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, (*fesevfe ye'ti'llâhu bikavmin*) bilsin ki Allah onların yerine öyle bir kavim getirir ki, (*yuhubbühüm ve yuhubbûnenû*) Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler.] (Mâide, 5/54)

Öyle bir kavim ecdadımız, öyle bir kavim... Allah'ın sevdiği, onların da Allah'a âşık olduğu kimseler... Allah'ın âşıkları, Allah'ın erleri, Allah'ın mübarek kulları... Onların hürmetine...

Onun için bunun sonucu nedir? Madem ki Allah Musarrifu'lkulûb'tur; kalpleri, gönülleri, zihniyetleri, akılları, istikametleri istediği gibi değiştirir. O zaman çare nedir?

Allah'a güzel kulluk etmektir çare... En akıllıca tedbir Allah'a güzel kulluk etmektir, gerisi hava cıvadır. Her türlü tedbiri alırsın gene rezil olursun. Aklınca güya her türlü kazanç şeylerini alırsın, gene iflas edersin. Gene mahvolursun. Allah'a kulluk etmeye bak! Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rızasını kazanmaya çalış!

Allah-u Teâlâ hepimizi gaflet uykusundan uyarsın, rızası çizgisine getirsin, dünya ve ahiret saadetine ermemize vesile olacak bir zihniyeti bizlere bahşetsin... Yolunda daim, zikrinde kâim eylesin... Huzûr-u izzetine sevdiği, razı olduğu, yüzü ak, alını açık kullar olarak varmayı nasib eylesin...

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
10. 09. 1989 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü